



שר נבון  
כן ולא, כן ולא

היא כתיבה בעיתונות. חלק גדול מן המפורסמים שבין כתיבי הרדיו והר טלוויזיה חוטאים בכתיבה, וזו מהווה חלק נכבד מפרנסתם. רובם אף אינם טורחים להסתיר זאת ואינם מתחבאים מאחורי שמות יעוט, אלא מופיעים בשם המלא.

כך אפשר היה לקרוא, למשל, מודעת פירסומת למקומון חרש של

כהונתו של מיכה ינון, יו"ר הרשות, הוארכה מעבר לתום הקדנציה שלו. המליאה, האמורה למלא את תפקיד הוועדה המנהל, אינה מתפקדת. הערוץ השני נכנס לתאוצה מוגברת, ומילא בינתיים את החלל הריק שהשאירה הטלוויזיה השוכנת. נ"ציה"ל, תחנה צבאית, משרדת בקצב, ומספקת לצמאיהמירע חרשות

של קול ישראל, הורה לעובדים באופן הרמטמעי שלא למלא את הטפסים. נדב הסביר, שחייבים להיות קריי טריונים ברורים מתי ולמי מותר לעי סוק בעבודות צדדיות. הוא התנגד לכך שרק פורת בעצמו יוכל לאשר, או לפסול, עבודה במסגרות אחרות מבלי שתהיה לעובד כל אפשרות עירעור. הוא גם התנגד לדרך פיטוריו של צור. נדב הסביר שגם בנושא זה אין קריטריונים ברורים, ויש מיקרים של איפה ואיפה. הוא טען שבכירור עם גיורא צור היה צריך להיות נוכח גם נציג של העובדים.

ותיקים ברשות נזכרו השבוע, כי הראשון שנתן דעתו לעניין החלטות ברשות היה יצחק ליבני. היה זה לפני תשע שנים, ליבני היה מנכ"ל הרשות. הוא הודיע לעובדים שעליהם לקבל ממנו אישור לחלטות. ועדה העובדים נתן אז הוראה שלא לכבד את בקשתו של ליבני מן הטעם הפשוט: ליבני עסק בחלטות בעצמו.

מי שבקי ברכים העקלקלות של רשות השידור ובסיבותיה, יכול היה לצפות שתפרוץ שבייתה. היה ברור, שנכבדק השורר כגוף מסורבל זה, יגיע היום שבו יצאו הרברים מכלל שליטה. מידי אחרי פיטוריו של צור, החלי-

## מודעי שלך את אמו, נבון היסס והתלבט, פורת והעובדים נלחמו ביניהם ורק לציבור לא איכפת

טו העובדים העיתונאים של הרשות, המאוגדים בוועד העובדי עיתונות הפ"קה, לצאת לשבייתה. סיסמת השבייתה היתה הצמדית-שכרם לשכר המשולם לעיתונאים בעיתונות הכתובה. כאן נכנס מישרדהאוצר לתמונה.

# פירוא

ידעות אחרונות בירושלים, שבה הי' נתפפו שמותיהם של יעל חן, מיכאל קרפין ושולם קיטל. את המקומון עורכת, אגב, נאווה כהן, מי שהיתה המפיקה והעורכת של התוכנית זה הזמן.

אחרים מתפרנסים מהופעות בערביי ראינות. במיקרה זה מדובר בעיקר במפורסמים שביניהם. אפילו חיים יבין, מנהל הטלוויזיה, נהג להופיע בערבים כאלה מדי פעם, ער שמונה לתפקידו הנוכחי.

יש בין העובדים כאלה המשמשים "טיפרים" של נציגי תחנות טלוויזיה זרות הנמצאים בארץ. הם מוסרים להם מידע בעניינים שונים, תמורת סכומים לא-מבוטלים.

## מיספר ירוק

אחדים מן העובדים משמשים, או שימשו בתקופות שונות, כש"ליחים של גופים ציוניים, או של המי דינה בארצות שונות בחו"ל. גם אז הם מקבלים חופשה ללא תשלום מן הרשות, ותוורים למישרתם בתום השלי-חות, אם לא מצאו משהו טוב יותר.

מוטי קירשנבאום, שפרש לא מזמן מן הטלוויזיה, אמר שהטלוויזיה היא כמו מיספר ירוק. אסור לוותר עליו, אסור להתפטר. צריך לקחת חופשה ולחזור.

מעולם, במשך השנים הארוכות שבי הן קיימת רשות השידור, לא נקבעו נד הלים אחידים לחלטות. כל אחד מן המנכ"לים ניסה להכניס סדר בכבדק, איש, בינתיים, לא הצליח. העובדים נל-חמים על כך כמעט ברמם. וזו, אולי, עילת השבייתה העיקרית.

אבל האמת היא שחלק ניכר מן הכולטים שבמחלטרים אינם מזניחים את עבודתם ברדיו או בטלוויזיה, הם, מצידם, אינם מעוניינים שמישהו יקבע כללים, ויקטע את זרם הכספים המש-לימים את המשכורת שהם מקבלים מן הרשות.

האחרים, שגודלם לא שפר עליהם, ושלא נפלו לידיהם חלטות מכניסות, הם כרדיר-כלל גם אותם שאינם ממל-אים מיכסה מינימלית של עבודה כר-שות עצמה.

במהלך השבייתה רובר על מיספר אסטרונומי של 800 עובדים המאוגדים (המשך בעמוד 40) ענת סרגוסטי

ככל שעה, ויומנים המפורים לאורך כל שעות היממה, בנוסף לתוכניות האחרות שהיא משרדת. במצב זה, שבו אין ועד-מנהל, נשאר כל הסמכויות למעשה בידי של אורי פורת.

בגלל שידורי הערוץ השני ושידורי נ"ציה"ל, אין לחץ ציבורי שיקרב את סיום השבייתה.

העובדים, מצידם, ניסו בכל כוחם ללכד את שורותיהם. בשתי אסיפות עובדים כלליות, שהיו במהלך הי



ציון צמיר, העולם הזה

שבייתה, תמכו העובדים בהחלטות חברי-הוועד, והכל, חוץ מאחד, הצביעו בעד המשך השבייתה. הם גם התחילו להתארגן ולחפש לעצמם מקומות עבודה חלופיים לימי השבייתה הארוכים. אך האמת היא, שעבודות מודמנות אלו העסיקו יותר את דפי העיתונות הכתובה מאשר את השוכנים.

ועדה העובדים אירגן לעובדים עבודה בקטיף. על לוח המודעות של קול ישראל נתלה נייר, ועליו התבקשו להירשם העובדים המעוניינים בעבודה בקטיף. רק עובד אחד נרשם מירון צור. חלק מן העובדים אינם זקוקים לעבודה חלופית. אלו הננים מתוספת נכבדה למשכורתם מחלטות שונות גם בימים כתיקונם, הפופולרית ביותר



ציון צמיר, העולם הזה



ציון צמיר, העולם הזה

עובדי רשות השידור, מבחינה זו, הם עובדי-ימדינה, ומתוקף זה כפופים להסכמי-השכר הכוללים במשק. שר-האוצר התנגד להוציא אותם מן הכלל. אילו היה נעתר לתביעתם, היה ממוטט את מערכת-השכר הכוללת. בשלב זה התחילו מאבקי הכוחות כשהשחקנים העיקריים במחזה הם נציגי ועד-העובדים והמנכ"ל.

שני הצדדים הבינו שזו הזדמנות לעשות סדר יסודי ברשות. שניהם עשו נסיונות לחזק את כוחם ולהרוויח מן השבייתה. לשבייתה היה גם עיתוי אובייקטיבי, שתרים להקצנת העמדות. הוועד-המנהל של רשות השידור חדל לכהן לפני חודשים אחרים, ובינתיים לא נבחר ועד חרש.



מנכ"ל פורת, מנהל יבין סדר בכבדק

כך היה נושא השבייתה ברשות, אחד הנושאים היותר-מדוברים בי מיסדרונות בית-המחוקקים. העובדים לא היססו לפנות לי פוליטיקאים, ולנסות לארגן שדולה נמרצת להם ולהצעותיהם. מאידך לא היססו גם תכרי הנהלת-הרשות לגייס את אותם פוליטיקאים לצידם. ציבור משלמיהאגרה יודע שעיתור

עיתונאי בגליצה"ל, הוזמן בשבוע שעבר לכירור בי מוסדות האיגוד הארצי של עיתונאי ישראל. עילת הכירור היתה הופעתו ככתב הערוץ השני בטקס קבלת-הפנים לאידה גודל, שנערך לפני שבועיים. שנקר הואשם בכך שבהופעתו שבר את שבייתה העובדים העיתונאים ברשות השידור. הוא טען שלא ידע כי זו

# עירוא

שכירת השבייתה, והבטיח שלא יעשה זאת שוב. עיתונאי אחר, ששבר את שבייתה-העובדים, נקרא גם הוא לכירור. הוא העביר דיווחים ממישחקיהכדורגל, וסיפק בכך את רעובנם של עשרות אלפי האוהדים ברחבי-הארץ. את השרות הזה סיפק באמצעות תחנת קול-השלוש של אייבי נתן. הוא ננף עליידי האיגוד הארצי.

אלה היו רק כמה מן הפעולות שנקטו נדב שוברי-שבייתה שונים במהלך ימיה-שבייתה הארוכים של העובדים העיתונאים ברשות-השידור. האירוניה היא שדווקא הצופים והמאזינים, צרכני-התיקשורת במדינה, אינם מתרגשים מן השבייתה הממר-שכת. ההתרגשות היא רק נחלתם של העובדים השוכנים והנהלת-הרשות.

הנפגעים העיקריים מן השבייתה הם, מסתבר, הפוליטיקאים.

הפוליטיקאים, שחידשו לפני שבוע את ישיבות מליאת-הכנסת ואת הפעילות הפוליטית השוטפת בתום פגרת-הקיץ, מצאו את עצמם חסרי מקורות חשיפה.

עשרות העסקנים, שבימים רגילים מוצאים להם דרכים שונות ומשונות לספר לציבור על קיומם, נותרו חסרי כל. רק תחנת-שידור אחת פועלת — נ"ציה"ל — והמדיה-השירור המוקרש בה לנושאים פוליטיים הוא מוגבל. יש תחנת טלוויזיה אחת — הערוץ השני — שאינה עוסקת כלל בפוליטיקה, וישנם, כמובן, העיתונים, שאינם מספקים די את יצר הפירסום הבלתי-נידלה של הפוליטיקאים והעסקנים למיניהם.

לכן היו אלה דווקא הפוליטיקאים שדחקו בימים האחרונים בצדדים הי נציים להגיע להסדר, ולוא הגרוע ביותר. כך, תחת הסיסמה של "חשיבות לאומית ממדרגה ראשונה", הותר לערוץ השני לסקר בשידור חי את כואה של אידה גודל. כך הציג השר יצחק מודעי את כעיותיה של אמו הקשישה בפומבי, וגרם בעקיפין לכך ששידורי הערוץ השני ישידורו בך זמנית גם בתרם של הערוץ הראשון המושבת. התירוץ הקדוש היה: "למען הקשישים והבדרים".

כך הביא נבון לישיבת-הממשלה של היום הראשון את התיקון לחוק רשות השידור, המאפשר לוועד-המנ-הל לסגור את הרשות במיקרה הצורך.

ציון צמיר, העולם הזה